RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 227.436 van 16 mei 2014
in de zaak A. 209.060/XIV-34.931

In zake : 1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sylvie Sarolea
kantoor houdend te 1400 Nijvel
rue des Brasseurs 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 juni 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 102.188 van 30 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9750 van 25 juni 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 maart 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die loco advocaat Sylvie Sarolea verschijnt voor de verzoekers, en attaché Elisabeth Dewil, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 23 oktober 2010 België binnen en verklaren zich op 16 november 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 17 januari 2013 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 februari 2013 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 30 april 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een eerste middel de schending op van de artikelen 39/2, 39/59 en 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950. (EVRM)

Zij lichten dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

> "Eerst onderdeel
> De RvV heeft terecht gesteld dat het CGVS de documenten die door verzoekers raadsman op 16 januari 2013 doorgestuurd werden in aanmerking had moeten nemen.
> Die documenten werden uitdrukkelijk gevraagd door het agent van het CGVS aan verzoekers (zie o.a. pp 17-18 van het gehoorverslag van verzoeker).
> Die documenten hebben bijgevolg een zekere bewijswaarde, aangezien aan die documenten belang wordt gehecht door het CGVS.
> Die documenten moesten bijgevolg door het CGVS onderzocht worden.
> De RvV die de gebrekkige onderzoek van het CGVS heeft vastgesteld moest de zaak naar het CGVS terugsturen voor aanvullende onderzoeksmaatregelen.
> Verzoekers recht op een eerlijke procedure werd bijgevolg ontnomen daar de aangevraagde documenten door het CGVS niet onderzocht werden, en maar zeer oppervlakkig door de RvV. Artikelen 39/2, 39/59 en 39/76 VW, artikelen 18 en 47 (HFREU) en artikel 3 EVRM werden daardoor geschonden.
> Tweede onderdeel
> De RvV stelt vast dat het administratief dossier niet volledig is, daar de kleurenkopieën van de documenten die op 16 januari aan het CGVS werden doorgestuurd ontbreken.
> Artikel 39/59 §1 luidt als volgt :
> « § 1. Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. (...) »
> Dat geldt ook als het administratief dossier niet volledig is (RvS., arrest n° 181.149 van 17 maart 2008 en ook RvV arrest n° 67 203 van 26 september 2011).
> Het ligt niet aan de verzoekende partij om het gebrekkige administratief dossier volledig te maken.
> Nochtans beslist de RvV enkel op basis van de zwart/wit kopieën van de documenten die zich in bijlage van het verzoekschrift bevonden.
> De RvV heeft bijgevolg op basis van een gebrekkig administratief dossier besloten en zelfs zonder de neergelegde documenten (scan van hoge kwaliteit) te bekijken.

De RvV kon op basis daarvan niet oordelen en moest de zaak naar het CGVS terugsturen, of moest hij de verklaringen van verzoekers geloofwaardig achten.

Artikelen 39/2, 39/59 en 39/76 VW, artikelen 18 en 47 (HFREU) en artikel 3 EVRM werden daardoor geschonden."

Beoordeling

5.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft te dezen met volle rechtsmacht enkel uitspraak gedaan over de vraag of de verzoekers op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als vluchteling kunnen worden erkend en of hen op grond van artikel 48/4 de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Vermits hij geen uitspraak heeft gedaan over een verwijderingsmaatregel, kunnen de verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM inroepen en is het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk.

5.2. Uit punt 2.2.5.2 van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennis had van de door verzoekers op 16 januari 2013 per e-mail aan het commissariaat-generaal bezorgde documenten omdat de verzoekers een afdruk van deze documenten bij hun verzoekschrift tot beroep hadden gevoegd.

Gezien de devolutieve werking van het hoger beroep en het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun zaak met volle rechtsmacht beoordeelt, hebben de verzoekers geen belang bij hun kritiek dat de commissaris-generaal de voornoemde documenten niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Het behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te oordelen of hij voldoende is ingelicht om met kennis van zaken uitspraak te doen dan wel of hij de zaak voor aanvullend onderzoek terugzendt naar de commissaris-generaal. De Raad van State vermag zich als administratieve cassatierechter wat dat betreft niet in de plaats van de feitenrechter te stellen. Als feitenrechter oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens soeverein over de bewijswaarde van de door de verzoekers ingediende documenten.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5.3. Volgens de verzoekers stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast “dat het administratief dossier niet volledig is, daar de kleurenkopieën van de documenten die op 16 januari aan het CGVS werden doorgestuurd ontbreken”. Dergelijke vaststelling komt niet voor in het bestreden arrest, zodat het tweede onderdeel van het eerste middel in die mate feitelijke grondslag mist.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de verzoekers op enig ogenblik de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben gevestigd op het feit dat zij op 16 januari 2013 kleurenkopieën in plaats van gewone kopieën naar de commissaris-generaal hebben gestuurd. De verzoekers hebben als bijlage aan hun verzoekschrift tot beroep enkel een afdruk in zwart-wit van hun e-mail van 16 januari 2013 en van de bijlagen gevoegd. Zij kunnen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verwijten zich op kopieën in zwart-wit te hebben gesteund vermits zij ze zelf in zwart-wit aan die Raad hebben overgemaakt. De verzoekers zetten niet uiteen waarom de beoordeling van kopieën in kleur tot een andere beoordeling dan die van kopieën in zwart-wit zou moeten leiden, daargelaten de vaststelling dat de beoordeling van de bewijswaarde van de door een partij bijgebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter behoort. Het tweede onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekers werpen in een tweede middel de schending op van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 4, § 5 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Richtlijn 2004/83), van de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het EVRM.

Zij lichten dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

> “Eerst onderdeel
> De RvV ontkent enige objectieve bewijswaarde aan de getuigenisverklaring van verzoeksters oom omdat hij een nauwe familielid van verzoekers is.
> De getuigenisverklaring heeft alle vereiste vormen.

Verzoekers oom heeft bovendien uitdrukkelijk gevraagd om gehoord te worden.

Hij was zelfs aanwezig in België en hield zich ter beschikking van de Belgische asielinstanties.

Hij heeft zijn personalia aan de asielinstanties meegedeeld.

Volgens artikel 57/7ter en de Kwalificatie Richtlijn moeten de bewijzen die het relaas staven onderzocht worden.

Verzoeksters oom moest bijgevolg gehoord worden.

Het was bovendien zeer makkelijk voor de asielinstanties, en hoogst belangrijk om over verzoekers vrees te oordelen (EHRM Singh, op. cit.).

Het feit dat de getuige een familielid is van verzoekster doet daar geen afbreuk aan. Indien zijn verklaringen congruent zijn met die van verzoekers, is dat een belangrijk bewijs. Bovendien is hij de enige persoon die in staat is over de gebeurtenissen te getuigen, aangezien hij persoonlijk verzoeksters als tussenpersonen heeft gebruikt.

Zijn verklaringen moesten onderzocht worden vooraleer aan die "geen enkele bewijskracht" te echten.

Artikelen 57/7ter VW, 4§5 K.R., 18 en 47 HFREU en 3 EVRM werden daardoor geschonden.

Tweede onderdeel

De RvV is van oordeel dat sommige documenten geen enkele bewijswaarde hebben omdat die maar kopieën zijn.

Daar dient al opgemerkt te worden dat de RvV geen verschil maakt tussen kleurenkopieën van hoge kwaliteit, en onleesbare faxenberichten.

De bijzondere toestand van asielzoekers maakt het nochtans vaak moeilijk voor hen zich originele documenten te verschaffen. De Proceduregid van UNHCR benadrukt dit op het punt 203.

Artikelen 57/7ter VW en 4 van de richtlijn sluiten kopieën niet uit.

In zijn rechtspraak benadrukt de RvV dat kopieën wel een - geringe - bewijswaarde hebben (zie bij voorbeeld arrest 103 611 van 28 mei 2013).

Door geen enkele bewijswaarde toe te kennen aan een reeks documenten enkel omwille van het feit dat die documenten "kopieën" zijn, heeft de RvV artikelen 57/7ter VW, 4§5 K.R., 18 en 47 HFREU en 3 EVRM geschonden.

Derde onderdeel

De RvV heeft geen zorgvuldige onderzoek van de neergelegde documenten gedaan, wat duidelijk strijdig is met artikelen 57/7ter VW, 4§5 K.R., 18 en 47 HFREU en 3 EVRM geschonden.

Vierde onderdeel

De RvV is van mening dat documenten enkel bewijskracht kunnen hebben als die verklaringen staven die door hem geloofwaardig worden geacht.

Die redenering is strijdig met artikel 57/7ter en artikel 4 §5 K.R. die het onderzoek van de geloofwaardigheid van het relaas na het onderzoek van de documenten voorziet.

Zou die redenering moeten gevolgd worden dan betekent dat dat iemand, wiens identiteit niet betwist wordt, die een originele en authentieke vonnis voorlegt waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat hij tot de doodstraf wordt veroordeeld enkel de internationale bescherming zou kunnen hebben indien zijn verklaringen geloofwaardig worden geacht.

Dat zou ongetwijfeld strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Een document dat bewijskracht heeft kan niet zomaar aan de kant worden gelaten enkel omdat de asielinstanties aan de aannemelijkheid van het asielrelaas twijfelen.

De subjectieve beschouwingen van de asielinstanties over de aannemelijkheid van een relaas mogen de bewijskracht van de voorgelegde documenten niet ontnemen.

Door dit te doen, heeft de RvV artikelen 57/7ter VW, 4§5 K.R., 18 en 47 HFREU en 3 EVRM geschonden.

Vijfde onderdeel

De RvV schendt artikelen 57/7ter VW en 4§5 K.R. door de "geloofwaardigheid van het relaas" en de "geloofwaardigheid van de asielzoeker" te verwarren.

Artikelen 57/7ter VW en 4§5 K.R. verwijzen naar de geloofwaardigheid van de asielzoeker : "verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd ».

Het bestreden arrest stelt (2.2.16) : « Zoals supra uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. » De geloofwaardigheid van een asielzoeker kan door verschillende elementen worden aangetast, zoals bij voorbeeld :

- de asielzoeker heeft het uiterlijk niet van de personen die in de regio wonen waarvan hij beweert afkomstig te zijn ;
- de asielzoeker lijkt een plotselinge belang voor politiek te hebben ontwikkeld, wat laat vermoeden dat dit gedaan wordt om asiel te verkrijgen ;
- de asielzoeker heeft al meerdere keren asiel aangevraagd, onder verschillende alias ;
- …

Artikel 57/7ter VW, en artikel 4 van de richtlijn, verwijzen naar de geloofwaardigheid « in grote lijnen », en niet naar een gedetailleerde analyse van de verklaringen.

Hieromtrent heeft de RvV die artikelen dubbel geschonden door een gedetaillerde onderzoek van de geloofwaardigheid van de verklaringen te voeren onder artikel 57/7ter e) VW en artikel4 §5 e) van de richtlijn.

In de memorie van antwoord (punt 2.2.8.) verwart verwerende partij artikel 4 §5 van de richtlijn met «het voordeel van de twijfel». Het «voordeel van de twijfel» valt binnen de soevereine bevoegdheid van de RvV maar artikel 4 §5 stelt duidelijk dat de asielzoeker geloofwaardig moet geacht worden als aan bepaalde cumulatieve voorwaarden wordt voldaan.

In ieder geval is er geen motivering te lezen omtrent de geloofwaardigheid van de verzoekers, wat een schending van artikel 149 van de Grondwet (dat stelt dat « Elk vonnis is met redenen omkleed.») uitmaakt.

Zesde onderdeel

Verzoekers neef bevond zich in Teheran in dezelfde periode als verzoekers.

Hij werd ook onbewust gebruikt als tussenpersoon door dezelfde oom.

Hij werd door het CGVS in 2012 als vluchteling erkend.

Noch het CGVS, noch de RvV beschouwen dit als een relevante gegeven.

Nochtans is dit een element dat verzoekers relaas duidelijk staaft.

Door dit niet in rekening te houden werd artikel 57/7ter en artikel 4§5 van de richtlijn geschonden.

Zevende onderdeel

De relevante elementen, en de neergelegde documenten mogen niet aan de kant worden gezet zonder een passend onderzoek van hun bewijswaarde en/of authenticiteit.

De bewijskracht en/of authenticiteit van zowel de getuigenisverklaringen als de bijkomende documenten (doorgestuurd op 16 januari) werden niet grondig onderzocht.

De RvV heeft zich uitgesproken op basis van een oppervlakkig onderzoek van de documenten, prima facie.

Door dit te doen, heeft de RvV artikelen 57/7ter VW, 4§5 K.R., 18 en 47 HFREU en 3 EVRM geschonden.”

Beoordeling

7.1. Zoals bij de behandeling van het eerste middel reeds werd opgemerkt, kunnen de verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM te dezen niet op ontvankelijke wijze opwerpen.

7.2. Waar de verzoekers voorhouden dat de oom van verzoekster "moest" gehoord worden, gaan zij voorbij aan de motivering in punt 2.2.10.2 van het bestreden arrest om hem niet te horen, met name omdat het "gezien de op verzoekende partijen rustende bewijslast, (…) het aan verzoekende partijen (is) om een schriftelijke verklaring van de oom van tweede verzoekende partij te bekomen, indien deze niet aanwezig kan zijn op de terechtzitting". Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 april 2013 heeft plaatsgevonden terwijl de verzoekers bij hun verzoekschrift tot beroep een brief van die oom hadden gevoegd waarin deze laatste aangeeft dat hij zich tussen 14 maart en 26 maart in België zou bevinden.

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door de oom opgestelde getuigenverklaring wel degelijk onderzocht doch verworpen omdat "de vaststelling dat de getuigenisverklaring afkomstig is van een nauw familielid verhindert enige objectieve bewijswaarde toe te kennen aan deze getuigenisverklaring". Als administratieve cassatierechter komt het de Raad van State niet toe zijn beoordeling van de bewijswaarde van een getuigenverklaring in de plaats van de beoordeling door de feitenrechter te stellen. Het eerste onderdeel van het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

7.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft te dezen eveneens als feitenrechter soeverein geoordeeld over de bewijswaarde van als kopie overgelegde stukken en over de mogelijkheid om originele stukken bij te brengen. Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet-ontvankelijk.

7.4. Als administratieve cassatierechter kan de Raad van State niet in de beoordeling van de feiten treden. Hij vermag derhalve niet na te gaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de neergelegde documenten "zorgvuldig" heeft onderzocht. Het derde onderdeel van het tweede middel is niet-ontvankelijk.

7.5. Daargelaten de vraag of artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet, zoals het gold ten tijde van het bestreden arrest, enkel op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of ook op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van toepassing was, stemt de inhoud ervan overeen met deze van artikel 4.5 van Richtlijn 2004/83. Hierin wordt bepaald dat een verzoeker, ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van zijn verklaringen, geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund wanneer aan vijf cumulatieve voorwaarden is voldaan, waaronder dat is komen vast te staan dat die verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Anders dan de verzoekers voorhouden, kan uit deze bepaling niet worden afgeleid dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas pas moet worden onderzocht na het onderzoek van de voorgelegde documenten.

De overweging in punt 2.2.5.2 van het bestreden arrest "dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is", is derhalve niet in strijd met artikel 4.5 van Richtlijn 2004/83. Het vierde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

7.6. Volgens de verzoekers zou artikel 4.5 van Richtlijn 2004/83 ook zijn geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op "een gedetailleerde analyse van de verklaringen" zou hebben gesteund in plaats van de geloofwaardigheid "in grote lijnen" van verzoeker zelf te hebben onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mocht zich wel degelijk steunen op de verklaringen van de verzoekers. Een asielzoeker kan onmogelijk in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd indien zijn asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is bevonden, zoals te dezen het geval is. De vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verzoekers blijkt niet uit "een gedetailleerde analyse" van hun verklaringen te zijn afgeleid doch reeds uit de grote lijnen, vermits in punt 2.2.17 van het bestreden arrest wordt overwogen dat de vastgestelde "flagrante tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas (…) terecht (verhinderen) enig geloof te hechten aan dit relaas". In het bestreden arrest is vanaf punt 2.2.6 duidelijk en uitvoerig toegelicht welke concrete elementen tot dat besluit leiden. De verzoekers tonen geen schending van artikel 4.5 van Richtlijn 2004/83 aan, noch van de jurisdictionele motiveringsplicht. Het vijfde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

7.7. In punt 2.2.10.2 van het bestreden arrest wordt het volgende overwogen:

> "Daar waar verzoekende partijen verwijzen naar de neef van tweede verzoekende partij die als vluchteling werd erkend, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. In casu stelt verwerende (partij) dat verzoekende partijen hun vrees geenszins aannemelijk hebben kunnen maken gezien hun gebrek aan concrete informatie over de arrestatie van M.N. en gezien hun gedesinteresseerde houding ten opzichte van deze arrestatie. Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de bewering dat verzoekende partijen zouden vrezen problemen te zullen kennen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de arrestatie van M.N., kan eenzelfde beoordeling van hun asielaanvraag niet worden verantwoord. Verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg niet zonder meer steunen op de erkenning van dit familielid teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de argumentatie van de verzoekers betreffende de erkenning van verzoeksters neef als vluchteling wel degelijk in zijn beoordeling betrokken. Het zesde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

7.8. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet na te gaan of de ingediende getuigenverklaringen en documenten "oppervlakkig" dan wel "passend" zijn onderzocht omdat hij op die manier in de beoordeling van de feiten zou treden. Het zevende onderdeel van het tweede middel is niet-ontvankelijk.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoekers werpen in een derde middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het EVRM.

Zij lichten dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

> "Eerst onderdeel
> Verzoekers hebben uitgelegd dat zij in Iran vrezen vervolgd te worden omwille van het feit dat zij in België een asielaanvraag hebben ingediend.

Het bestreden arrest bevat hieromtrent geen motivering.

Artikel 149 van de Grondwet, artikelen 18 en 47 HGEU, artikel 3 EVRM en artikelen 48/3 en 48/4 en artikel 62 VW werden daardoor geschonden.

Tweede onderdeel

Verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending van artikel 41 HFREU ingeroepen.

Het bestreden arrest bevat hieromtrent onvoldoende motivering, o.a. wat de eerlijkheid van de procedure betreft.

Artikel 149 van de Grondwet, artikelen 18 en 47 HGEU, artikel 3 EVRM en artikelen 48/3 en 48/4 en artikel 62 VW werden daardoor geschonden.

Derde onderdeel

Verzoekers hebben het gebrek aan zorgvuldigheid aangevoerd in het hoofd van het CGVS dat de (op tijd) voorgelegde documenten niet heeft onderzocht.

Aan de punt 2.2.19. van het arrest stelt de RvV "Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (...)".

Nochtans hebben verzoekers de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ook aangevoerd ten aanzien van het feit dat het CGVS nagelaten heeft de doorgestuurde documenten te onderzoeken.

Het gebrek aan zorgvuldigheid is duidelijk.

Er staat nochtans geen motivering omtrent het gebrek aan zorgvuldigheid te lezen in het arrest.

Artikel 149 van de Grondwet, artikelen 18 en 47 HGEU, artikel 3 EVRM en artikelen 48/3 en 48/4 en artikel 62 VW werden daardoor geschonden.

Vierde onderdeel

Aan de punt 2.2.19. van het arrest stelt de RvV "Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (...)".

Dat is duidelijk tegenstrijdig met de motivering die aan punt 2.2.5.2. is te lezen.

De motivering van het arrest is tegenstrijdig en artikel 149 van de Grondwet werd geschonden.

Vijfde onderdeel

De RvV en het CGVS beperken zich tot beschouwingen omtrent de geloofwaardigheid van het aangehaalde asielrelaas.

De gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolgingen, in het bijzonder wat vrezen "2" en "3" betreft, werd niet onderzocht.

Een onderzoek dat beperkt is tot een analyse van de geloofwaardigheid, zonder schatting van de vrees/risico is strijdig met artikel 3 EVRM.

Van vaste rechtspraak stelt de RvV (zie bvb arrest n°36527 van 22 december 2009):

« Le Conseil rappelle que, sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. »

Artikel 149 van de Grondwet, artikelen 18 en 47 HGEU, artikel 3 EVRM en artikelen 48/3 en 48/4 en artikel 62 VW werden daardoor geschonden."

Beoordeling

9.1. Bij de behandeling van het eerste middel is reeds opgemerkt dat de verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM te dezen niet op ontvankelijke wijze kunnen opwerpen. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het derde middel is in die mate niet-ontvankelijk.

9.2. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt op de vrees van de verzoekers "dat er bij (hun) eventuele terugkeer naar Iran vragen gesteld worden over (hun) motieven om Iran te verlaten en dat (zij) daarna gearresteerd zou(den) kunnen worden" geantwoord dat "uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan (het) administratieve dossier blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat enkel en alleen het vragen van asiel in het buitenland een reden vormt om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Iran". In punt 2.2.11.2 van het bestreden arrest wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de kritiek van de verzoekers op die beoordeling af om zich in punt 2.2.21 van het bestreden arrest bij dat motief van de commissaris-generaal aan te sluiten.

Anders dan de verzoekers voorhouden, is het bestreden arrest wel degelijk gemotiveerd wat betreft de voorgehouden vrees van de verzoekers om in Iran te worden vervolgd omwille van hun asielaanvraag in België. Het eerste onderdeel van het derde middel is ongegrond.

9.3. Volgens de verzoekers is het bestreden arrest "onvoldoende gemotiveerd" wat de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van Europese Unie betreft, "o.a. wat de eerlijkheid van de procedure betreft".

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekers dienaangaande in hun eerste middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naast de lange duur van de behandeling van hun aanvraag op het commissariaat-generaal hebben aangehaald dat zij slechts vijf dagen de tijd kregen om bijkomende stukken neer te leggen, dat dergelijke

termijn nergens in de wet staat en onredelijk kort is en dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening met de per mail gestuurde documenten heeft gehouden.

Volgens punt 2.2.2 van het bestreden arrest kan de voorgehouden schending van de redelijke termijn niet dienstig worden aangevoerd omdat niet valt in te zien welk belang de verzoekers bij een eerder genomen beslissing zouden hebben gehad en kunnen de verzoekers niet benadeeld zijn door de lange duur van de asielprocedure aangezien zij daardoor immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging hebben genoten en de mogelijkheid hadden aanvullende stukken te verzamelen ter staving van hun relaas. Op de grief betreffende de onredelijk korte termijn om bijkomende stukken over te maken, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.2.2.14 van het bestreden arrest "dat verzoekende partijen er reeds bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 december 2010 op gewezen werden dat van hen verwacht wordt alle stukken die zij in hun bezit hebben voor te leggen, dat zij zo mogelijk de originele documenten voorleggen en dat zij al het mogelijke doen om stukken te bekomen (administratief dossier, stuk 11, p. 1)" . De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is er geenszins van overtuigd dat de verzoekers te weinig tijd zouden hebben gehad om documenten te verzamelen "(g)ezien verzoekende partijen reeds gedurende de periode tussen het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 januari 2013 relevante stukken ter staving van hun asielrelaas konden verzamelen". De verzoekers tonen niet aan welke kritiek aangaande "de eerlijkheid van de procedure" niet zou zijn beantwoord, zodat zij wat dat betreft geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aantonen.

De verzoekers hebben geen belang bij hun grief dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou hebben geantwoord op hun kritiek betreffende de schending van het recht op een eerlijke procedure doordat de commissaris-generaal geen rekening met de hem op 16 januari 2013 toegestuurde documenten heeft gehouden. Krachtens de devolutieve werking van het ingestelde beroep heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met volle rechtsmacht gedaan, de bewuste documenten in zijn beoordeling betrokken en aldus de aan de commissaris-generaal verweten tekortkoming rechtgezet.

Het tweede onderdeel van het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

9.4. De verzoekers hebben geen belang bij hun grief dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou hebben geantwoord op hun kritiek betreffende het gebrek aan zorgvuldigheid doordat de commissaris-generaal geen rekening met de hem op 16 januari 2013 toegestuurde documenten heeft gehouden. Krachtens de devolutieve werking van het ingestelde beroep heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met volle rechtsmacht gedaan, de bewuste documenten in zijn beoordeling betrokken en aldus de aan de commissaris-generaal verweten onzorgvuldigheid rechtgezet. Het derde onderdeel van het derde middel is niet-ontvankelijk.

9.5. Om de bij de behandeling van het tweede en het derde onderdeel uiteengezette reden hebben de verzoekers geen belang bij hun kritiek dat het bestreden arrest een tegenstrijdige motivering bevat betreffende de onzorgvuldigheid van de commissaris-generaal die geen rekening met de hem op 16 januari 2013 toegestuurde documenten heeft gehouden. Door die documenten zelf in zijn beoordeling ten gronde te betrekken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aan de commissaris-generaal verweten onzorgvuldigheid immers rechtgezet. Het vierde onderdeel van het derde middel is niet-ontvankelijk.

9.6. Met de als “2” en “3” genoemde vrees blijken de verzoekers het tweede en derde asielmotief te bedoelen, met name de vrees te worden vervolgd omdat zij ongewild als tussenpersoon voor de communistische partij hebben gefungeerd en de vrees te worden vervolgd omdat zij in België asiel hebben gevraagd.

In de punten 2.2.10.1 tot en met 2.2.11.2 van het bestreden arrest wordt de argumentatie van de verzoekers weergegeven en uitgebreid behandeld, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in punt 2.2.21 ook wat betreft het tweede en derde asielmotief aansluit bij de weigeringsgronden uit de aanvankelijk bestreden beslissingen. Zoals bij de behandeling van het vijfde onderdeel van het tweede middel reeds is aangegeven, wordt tot de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas besloten omdat de vastgestelde “flagrante tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas (…) terecht (verhinderen) enig geloof te hechten aan dit relaas”. Het vijfde onderdeel van het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien mei tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

met bijstand van

Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier **De voorzitter**

Nick Hollevoet **André Beirlaen**